

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: חוטורסקוי	שם פרטי: ולנטינה

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

בלועזית		שם משפחה איתו נולדתי: דבורקיס	
Dvorkis			
שנת לידה: 18.1.1932	מין: נקבה	בלועזית Valentina	שם פרטי איתו נולדתי: ולנטינה
ארץ לידה:		בלועזית Tomsfol	עיר לידה: טומשפול ויניצה
שם פרטי ושם נעורים של האם: בתי קופרשטיין		שם פרטי ושם משפחה של האב: ישראל דבורקיס	
ארץ המגורים: אוקראינה	בלועזית Tomsfol	מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: טומשפול	
חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)	מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה) תלמידה	השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה) השכלה יסודית	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: טומשפול, טשקנט			
בלועזית		במידה והיית בגטו, ציין את שמו	
בלועזית		במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו	
תאריך השחרור:		המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:	
ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור		במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)	
במידה ועלית באניה, ציין את שמה		שנת עליה: 1990	
		במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתן עד מתי	

אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים)

נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי בשנת 1932 בכפר טומשפול באזור ויניציה שבאוקראינה. גרנו שישה נפשות בבית, אבי ישראל, אימי בתיה, סבת אתלה, אחי יעקב, אחותי הגדולה אניה ואני, הוריי בנו את הבית לאחר שהתחננו, בית קרקע. ליד הבית היה פארק משחקים שבו היינו משחקים בשעות הפנאי, להוריי הייתה חנות קטנה בה ייצרו ומכרו סוכריות. אחי רק סיים את בית הספר ועשו להם טקס סיום ויום למחרת התחילה המלחמה. אני באותו הזמן בת 8 ולמדתי בבית הספר היחידי שהיה באזורנו בכפר.

נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

הכפר בו התגוררתי ממוקם בקרבת הגבול וכשהתחילה המלחמה והתחילה ההפצה, אנשים התחילו לברוח בלי בגדים ונעליים, בודדם אפילו רק עם תחתונים ואנחנו קיבלנו את האנשים האלה ואירחנו אותם, נתנו להם אוכל ומלבוש. אבי הלך ואסף מתושבי טומשפול בכדי לתת לאותם אנשים ברחו מהגבול כסף שיוכלו להתקיים. הוריי נהגו ללכת לבית הכנסת וחגגנו את חגי ישראל, היינו משפחה מסורתית וכשהתחילה המלחמה לקחו את כל הבנים וביניהם את אחי יעקב שסיים בית ספר והסיעו אותם ללשכת הגיוס. אבי אמר שיש צורך לברוח, כדי שלא ייקחו גם את הבנות ואז עזבנו ל ואפניארקה עם משאית שם, יש רכבת ודרכה אפשר לצאת מהאזור. נכנסנו לבית של חברים הגרים שם ואותם חברים הציעו לנו להישאר אל אבי לא רצה, הוא אמר שהוא השאיר הכול: בית, חנות, רהיטים, פסנתר ולבסוף החלטנו ללון אצל החברים לילה אחד, בלילה הזה החלה הפצה מסיבית וכל האנשים ברחו ליער, אבי סחב את סבתי על ידיו ואימי לקחה אותי ואת אחותי בידיה. מטוסים נאצים טסו מאוד נמוך וירו בשיירה שרצה לתוך היער, המטוס הסתובב חזרה ועשה מספר גיחות נוספות כדי לפגוע באנשים, אני פחדתי מאוד כשמסביבי אנשים שניסו לעזור אחד לשני, היו הרבה פצועים. לאחר שהייה ביער חזרנו לביתם של החברים ובבוקר כשנפתחו קופות הכרטיסים של הרכבת, אבי הלך לקנות כרטיסים, לא ידענו לאן לנסוע באותה תקופה ובסוף הגענו לתחנה כלשהי שאני לא מכירה ונשארנו ליד הכביש, אבי, אימי ואני אחותי הלכו לקופה לראות לאן אפשר לברוח ואני שמרתי על התיקים. באותו זמן עבר אלוף משנה צבאי והוא שאל אותי: " איך קוראים לך ילדה? בת כמה את? ולמה את יושבת לבד? " ואני ענית לו: " שהוריי הלכו לקנות כרטיסים ואני שומרת על הדברים.. " אבי דיבר עם האלוף משנה ששאל לאן אנחנו נוסעים ואבי אמר לו: " שיש שלושה כיוונים לנסוע, אודסה, קייב או טשקנט " האלוף משנה אמר כי לא כדאי לנו לנסוע לקייב ואודסה כי כבר מסוכן ואז המליץ לנו לנסוע לטשקנט, הוא עצמו נסע לכיוון קוויבישייב שם התחנה המרכזית של הרכבת הוא הראה לנו היכן לרדת ואז הגענו לטשקנט. הגענו לקרובי משפחה בטשקנט, דוד של אימא ששמו בוריס, שהיה רופא צעיר בצבא הרוסי באותה תקופה במלחמה, אשתו הייתה מנהלת בית ספר ובו פתחו בית חולים צבאי שטיפל בחיילים פצועים. היינו מביאים לשם סיגריות ועודים להם לרשום מכתבים, עושים חבילות ושולחים לכוחות הנלחמים בשטח. אחי, יעקב מצא אותנו בטשקנט והלך ללמוד בקולג' צבאי וכאשר סיים את לימודיו התגייס לצבא ובזמן המלחמה שם מצא את מותו, הצבא שלח לנו מכתב וסירבנו להאמין שזה קרה אבל קיבלנו מכתב סופי שמאשרר כי אחי יעקב אכן נהרג במלחמה. עזבנו את הדירה של הדוד ושכרנו דירה בטשקנט, הוריי עבדו במפעל תפירה ואחותי עבדה בחקלאות באיסוף כותנה והייתה כל כך מצטיינת בעבודתה שקיבלה כסף וקופסא של קמח. אני בתור ילדה קטנה הייתי הולכת לתחנת המשטרה ושואלת את האנשים שם שסיימו לאכול אם אפשר לקחת את השאריות שנשארו להם, וכאשר אבי סיים את עבודתו הוא הלך לעבוד אצל בעל חנות, כאיש מקצוע בייצור סוכריות. פעם אחת הבאתי לאבי אוכל לחנות בו עבד ואבי הביא לי סוכרייה ואז בעל החנות כעס ואמר לו: "אדון דבורקיס, כל סוכרייה עולה רוביל (רוביל היה נחשב להרבה כסף) " ולאחר שאבי שמע זאת הוא התפטר מעבודתו.

אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(השחרור וחזרתך הביתה, חיך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

אבי רצה שילדיו ילמדו השכלה גבוהה, כי על יהודים נאסר היה ללמוד השכלה גבוהה, אחותי הלכה ללמוד רפואה ואז עבדה במקצוע כרפואה ואני סיימתי את לימודי התיכון עם מדליה שהיה נהוג לתת לתלמידים מצטיינים. לאחר מכן הלכתי ללמוד הנדסה ואחרי שני קורסים החלטתי ללכת בעקבות אחותי וללמוד רפואה, למדתי 6 שנים, שבמהלכם הכרתי את בעלי, בוריס שהיה מהנדס ולנו נולדו שני בנים, אוסקר ואדוארד, סיימתי את לימודי ועבדתי בבית חולים ליוולדות מספר 5 בטשקנט, שם עבדתי הרבה שנים ועזבתי בגיל פרישה לפנסיה.

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

נא ספרי על חייך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

בדצמבר שנת 1990 עליתי ארצה עם בעלי ושני ילדי, ואנחנו גרים בכרמיאל. באר. אני הייתי מתנדבת בתור רופאה, הייתי בודקת אנשים במקבצי דיוק ומועדונים של פנסיונרים במסגרת משרד העבודה והרווחה ובלשכה לשרותי רווחה של עיריית כרמיאל. בני הבכור אוסקר, הוא מהנדס, חי עם משפחתו בכרמיאל ובני השני אדוארד הוא גם מהנדס וגר בראשון לציון עם משפחתו.

ראיון: סמיון בלומברג

כרמיאל, אפריל 2013